

Vänsterpress om Irak – augusti 2014

De senaste veckorna har massmedias fokus alltmer riktats mot utvecklingen i Irak, där Islamiska staten (IS) haft stora framgångar. IS framfart har orsakat stora flyktingströmmar, särskilt av etniska och religiösa minoriteter. Vi har fått skrämmande rapporter om bestialiska övergrepp mot civila och tillfångatagna fiendesoldater (många av dessa uppgifter härrör från IS självt som på detta sätt vill skrämma alla motståndare).

Men IS har också stött på ett hårdnande väpnat motstånd från främst kurdiska styrkor, som fått understöd av amerikanska bombningar. Samtidigt har Bagdad genomgått en djup regeringskris, där förre premiärministern al-Maliki länge vägrade överlämna makten till den Haider al-Abadi, som fått brett stöd, bl a av det irakiska parlamentets största shia-koalition.

Artiklarna i denna samling är från 14/8 till 22/8. Tidigare artikelsamlingar om Irak: [Vänsterpress om Irak – juni 2014](#) och [Vänsterpress om Irak – juli 2014](#). Se även L Everest: [Irak. Vad ligger bakom det religiösa kriget och USA:s intervention? Vad kan det leda till?](#) och P. Cockburn: [Hur Isis blev den ångvält det är idag](#)

Martin Fahlgren 22/8 2014

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Kurdiska gerillor räddar tusentals</i>	<i>1</i>
<i>"Stoppa USA:s bombningar"</i>	<i>2</i>
Arbetarmakt	4
<i>Ena Iraks och Syriens arbetande klasser och förtryckta folk mot islamistisk fascism, imperialism och reaktionära regimer</i>	<i>4</i>
Internationalen	10
<i>Fundamentalistisk draksådd i förtryckets fotspår</i>	<i>10</i>
<i>Amerikanskt misslyckande gynnar islamister</i>	<i>10</i>
<i>Internationalen och Irak – en kritisk kommentar</i>	<i>11</i>
<i>Manifestation till stöd för de förföljda i Irak och Syrien</i>	<i>15</i>
Offensiv	16
<i>Irak: Ena motståndet mot IS terror och blodigt sönderfall</i>	<i>16</i>
Proletären	18
<i>USA medskyldigt till Isis förbrytelser</i>	<i>18</i>
<i>När USA vägrade bekämpa terrorism</i>	<i>20</i>
<i>Vem köper olja från Isis?</i>	<i>21</i>
<i>Manifestation mot Isis i Stockholm</i>	<i>21</i>

Arbetaren

Kurdiska gerillor räddar tusentals

Esteban Calderón

Arbetaren 14/8 2014

Islamiska staten, IS, fördriver religiösa minoriteter från Irak och hundratusentals yazidier på flykt riskerar att dö. USA ingriper motvilligt i konflikten, men enligt ögonvittnen är det kurdiska gerillor som PKK och YPG som bjuder IS verkligt motstånd.

I takt med de militära framgångarna har Islamiska staten, IS, som i dagsläget beräknas bestå av mellan 7 000 och 20 000 man, lockat till sig fanatiska jihadisterna från hela världen. Till följd av sommarens många militära nederlag för den irakiska armén har det blivit uppenbart att den irakiska staten saknar förmåga att garantera säkerheten inom landets territorium. IS-styrkor har på bara ett par månader lagt under sig stora arealer i norra och mellersta Irak och tagit kontroll över en mängd irakiska städer och dessas rikedomar. IS har dessutom stärkt sin militära slagkraft avsevärt tack vare den avancerade militära utrustningen av amerikanskt ursprung som den flyende irakiska armén lämnat efter sig.

Bland dem som fått betala ett högt pris för den irakiska statens gradvisa sammanbrott och det efterföljande maktvakuumet i stora landområden finns många religiösa och etniska minoriteter som exempelvis kristna kaldéer, assyrier och den religiösa gruppen yazidier. Många av dessa har haft sina hem på Nineveslätten i landets norra del i över 1 000 år. Sedan IS tog över området i början av augusti befinner sig hundratusentals människor från dessa olika religiösa minoriteter på flykt undan jihadisternas okänt brutala styrkor.

Ett av dessa folk, yazidierna, betraktas av IS som djävulsdyrkare och hotas därför med döden. Hotet om folkmord har fått yazidierna att i hundratusentals fly upp i Sinjarbergen i nordöstra Irak, där de nu i värmen hotas av svält, uttorkning och död. Frilansjournalisten Joakim Medin befinner sig i norra Syriens kurdiska områden, dit tiotusentals yazidier nu lyckats fly undan IS-trupper.

– Det har kommit in karavaner med tiotusentals flyende yazidier, de flesta sönderbrända av solen, törstiga och kraftigt undernärda. De har sett helt förstörda ut, säger han till Arbetaren.

Enligt Joakim Medin har flykten från Sinjarbergen möjliggjorts tack vare ett sällan skådat samarbete mellan kurdiska självförsvarsgrupper från Syrien och den av EU och USA terrorstämplade kurdiska PKK-gerillan, som alltså tycks spela en viktig roll i den humanitära evakueringen av yazidierna.

Fakta Islamiska staten, IS

I början av juni tog den jihadistiska och terrorstämplade organisationen Islamiska staten, IS, kontrollen över de irakiska städerna Mosul och Tikrit. Under sommaren har IS fortsatt sin militära offensiv i stora delar av Irak.

IS lade om sin militära taktik när organisationens soldater i början av året drevs från de krigshärjade syriska regionerna Aleppo och Idlib. Sedan dess har fokus riktats mot det av djupa sekteristiska konflikter härjade Irak.

Den 29 juni utropade organisationen, som innan dess hette ISIS och territoriellt var begränsad till Irak och Levanten, ett kalifat med anspråk på hela den muslimska världen.

– ”Vi lever tack vare Gud och PKK”, det är vad de flesta flyktingarna säger till oss. De är alla djupt tacksamma över de samarbetande kurdiska styrkornas heroiska insatser mot IS, där de på egen hand lyckades öppna en humanitär korridor, säger han.

Vid sidan av kurdiska PKK så handlar det enligt Joakim Medin om den tvärkulturella kurdisk-syriska självförsvarsstyrkan Folkets försvarsenheter, YPG, som Arbetaren skrev om i januari. Styrkan, som är socialistiskt sekulär, består förutom av kurder även av kristna och arabiska frivilliga och har under en längre tid attackerats av IS. Den inrymmer även en framstående kvinnlig enhet, Kvinnliga försvarsenheten, YPJ.

– YPJ har hela tiden modigt deltagit i försvaret av de kurdiska områdena och de har skaffat sig ett gott rykte och visat sig vara minst lika dugliga i kriget mot jihadisterna som männen. Vi såg själva hur krigare från YPJ eskorterade yazidierna ut ur bergen, säger Joakim Medin.

Trots det är det oklart hur många yazidier som sitter fast i bergens södra del, vilken är oåtkomlig för de kurdiska styrkorna. Enligt Joakim Medin är det svårt att veta hur många som är kvar i bergen och i städerna.

– Det talas bland flyktingarna om att många kvinnor tagits som krigsbyten av IS-krigare.

Sedan början av augusti har även de kurdiskkontrollerade områdena i norra Irak utsatts för Islamska statens militära offensiv. I slutet av förra veckan beslutade de amerikanska oljebolagen Chevron och Exxon att evakuera sin personal från de kurdiska oljefälten. Strax därpå, efter en ökad inhemsk och internationell press till följd av inte minst yazidiernas humanitära katastrof i Sinjarbergen, beslutade sig USA för att ingripa militärt för att hejda Islamiska statens framfart. Barack Obama har därmed blivit den fjärde amerikanske presidenten i rad att fälla bomber över Irak.

Vid sidan av det humanitära behovet att skydda yazidierna från folkmord har USA uttryckligen hänvisat till den hotbild som kan komma att uppstå mot de cirka 300 amerikanska militära rådgivare som är stationerade på plats i kurdiska Arbil och i Bagdad, om städerna skulle hamna under IS-kontroll. Därmed försäkrar sig amerikanerna om att framöver och vid behov ensidigt kunna intervensera ytterligare i konflikten utan en humanitär grund och utan att direkt bistå den irakiska regeringen.

Som en följd av den tydliga markeringen mot den shiamuslimskt dominerade regeringen i Bagdad har USA i dagsläget inga planer på att utvidga sina relativt begränsade bombangrepp på Islamiska statens militära positioner i norra Irak.

– Det finns inga amerikanska militära lösningar på problemen i Irak, sade Vita husets talesperson Josh Earnest vid en presskonferens inför bombningarna.

Att USA:s bombningar skulle ha hjälpt till i den humanitära evakueringen av yazidierna är inget som någon av de flyende har sett något av, enligt Joakim Medin. De flesta vet inte ens om att USA åter är inblandat i Irak.

– Inga vi talat med är av åsikten att USA:s bomber hjälpt dem, de känner inte ens till att amerikanerna börjat bomba. Mat och vatten har kastats ned från flygplan, men det mesta har krossats mot oåtkomliga bergsväggar, säger han

”Stoppa USA:s bombningar”

Sigyn Meder

Arbetaren 22/8 2014

USA har inlett bombningar mot den militanta islamiströrelsen Islamiska staten i Irak. Det verkliga syftet med de fällda bomberna är att säkra amerikanska intressen och

stärka den militära kontrollen över Irak, menar Sigyn Meder från föreningen Irak-Solidaritet.

USA bombar åter i Irak och hotar med ett ”långvarigt projekt”. Förevändningen är att hejda extremiströrelsen Islamiska staten, IS, och ”förhindra folkmord”. Erfarenheterna – från USA:s ockupation 2003–2011 och från ”humanitära interventioner” i andra länder – visar att detta i själva verket betyder fortsatt krig mot Iraks folk med förödande effekter för civilbefolkningen. Det verkliga syftet är att säkra amerikanska intressen och stärka den militära kontrollen över Irak.

Att USA 2011 tvingades dra bort sina trupper från Irak – och att dåvarande premiärminister al-Malikis regim tvingades avvisa kravet på åtalsimmunitet för en kvarvarande fortsättningsstyrka – var en betydande framgång för det folkliga motståndet. Sedan dess har USA verkat för att återta militär kontroll och för att stycka upp Irak i mindre, mer lättkontrollerade småstater och inte minst säkra kontroll över oljeproduktionen.

IS är en barbarisk, reaktionär kraft. De bidrar på inget sätt till befrielse av Irak från resterna av ockupationen. Precis som USA:s vicepresident Joe Biden vill IS utplåna Irak som statsbildning. Också Israel vill nu öppet se ett självständigt Kurdistan, det vill säga splittra Irak. Är det en händelse att USA ingriper nu, när IS angriper kurdiska områden?

IS fördriver kristna från Mosul. Fördrivningen av de kristna, fördrivningen av yezidier, turkmener och andra etniska och religiösa grupper, är ännu ett grovt brott mot det irakiska folket, men föreställningen att denna kan förhindras genom ingripande av den stormakt som ligger bakom det senaste decenniet av etnisk rensning och folkfördrivning är en illusion. Denna folkfördrivning är en fortsättning på den sektarism och etniska rensning som följde med USA:s ockupation och den struktur som inrättades under ockupationsmaktens administratör Paul Bremer. USA har inte gjort något för att förhindra attacker mot fredliga sunniter, eller mot den folkliga rensning som leds av lokala ledare. Tvärtom har USA skickat vapen till al-Maliki-regimen som använts för att slå ned de folkliga protesterna och bomba Falluja och andra städer. Redan för några månader sedan angav UNHCR att 450 000 civila sunnimuslimer tvingats i flykt från Anbarprovinsen.

Än en gång talar USA:s president Obama om ”omvärldens” skyldighet att hindra ett hotande folkmord enligt doktrinen om R2P (”responsibility to protect”). Det är ett argument som använts i tidigare konflikter för att motivera imperialistisk intervention i strid med FN-stadgan. Inte heller i detta fall har detta argument någon trovärdighet. Om USA verkligen vill förhindra folkmord – varför reagerar man då inte skarpt mot Israels massaker på palestinier i Gaza?

USA har genomfört förödande övergrepp mot Irak. Städer som Mosul, Falluja, Ramadi, Al Qaim, Samarra, Haditha, Rawa, Baquba, Tal Afar och långt fler har utsatts för omfattande amerikanska bombningar. Konsekvenserna kvarstår i form av döda och fördrivna människor, missbildade barn, raserad infrastruktur. De ansvariga för dessa krigsförbrytelser måste ställas till ansvar för sina brott.

I stället för att utkräva rättvisa har president Obama skyddat krigsförbrytarna och fortsatt deras krigspolitik med andra medel. Samtidigt som USA:s ledare fortsätter sin krigspolitik med förödande konsekvenser för Irak och andra länder och folk, maskerar de sig som en kraft för universell godhet.

Den diktatoriska regimen i Bagdad, tillsatt genom en sektaristisk författning dikterad av USA, kan aldrig besegra de mörka anti-humanitära krafter som IS representerar. Bara Iraks folk kan befria landet och återupprätta ett suveränt oberoende Irak. Det förutsätter en sekulär, demokratisk nationell enhetsregering, utan hänsyn till religion eller etnicitet.

Vi kräver stopp för USA:s krigspolitik och rättvisa för Irak. Krigsförbrytarna ska ställas inför rätta.

Vi kräver stopp för all utländsk intervention i Irak, från IS, men också från USA, Israel, Iran, Turkiet, Saudiarabien och Qatar.

Vi manar till stöd för de folkliga kraven på respekt för mänskliga rättigheter – för kristna, sunniter, shiiter, araber och kurder, för alla Iraks etniska och religiösa grupper!

Vi kräver att Sverige och världen ger all humanitär hjälp det irakiska folket behöver genom de internationella humanitära organisationerna!

Solidaritet med Iraks folk för ett fritt, enat och självständigt Irak!

Arbetarmakt

Ena Iraks och Syriens arbetande klasser och förtryckta folk mot islamistisk fascism, imperialism och reaktionära regimer

Eduardo Montero

Arbetarmakt 15/8 2014

I samband med de två krigen mot Irak, 1990-91 och 2003, hette det från USA:s sida att det handlade om att bekämpa en ond diktator och islamistisk terrorism och om att införa demokrati. Vi som motsatte oss krigen sa att imperialisterna gick in för att säkra naturresurser, marknadsandelar och sin lokala maktbas. Vi sa också att USA och deras allierade inte skulle kunna åstadkomma annat än ökad misär för Iraks folk. Drygt tio år efter det senaste amerikanska angreppet har krigsmotståndarna fått rätt på ett sätt som är mer tragiskt än vad till och med vi kunde föreställa oss.

Islamiska staten (IS) är i stor utsträckning en produkt av de motsättningar och den instabilitet som USAs krig skapade. USA erbjöd al-Qaida ett slagfält och ur kaoset efter Saddam Hussein och inbördeskriget i Syrien steg IS fram. IS representerar den mörkaste reaktionen: fascism, folkmord, kvinnoslaveri och medeltid.

Situationen i Irak och Syrien har varit omtumlande för vänstern, som ofta bedömer de inblandade sidorna på helt olika sätt – i den mån man vågar sig på att lämna de humanistiska flosklernas trygga zon. Det är i viss mån inte så konstigt då den här typen av konflikter inte följer de invanda mönstren med en tydligt förtryckande part kontra en förtryckt massa som försöker slå sig fri. Palestina-frågan är enklare att ta ställning till. Där känner vänstern igen sig. Icke desto mindre är det oerhört centralt för marxister att utarbeta positioner i förhållande till vad som händer i Irak. Vilka sidor kan stödjas? Vilka är de progressiva ställningstaganden som kan bidra till att flytta fram arbetarklassens och socialismens positioner, eller åtminstone förhindra ytterligare reträtter?

Stoppa fortsatta imperialistiska interventioner

USA har i skrivandets stund nyligen flygbombat IS ställningar. Som vanligt motiverar de sina militära ingripanden med humanitära argument. Obama har med sitt tillgjorda patos pratat om att rädda de jezidiska flyktingarna som fastnade uppe på Sinjar-berget efter att ha flytt från IS. USA:s ledning har haft många tillfällen att bry sig om tragiska människoöden under årens lopp och brukar omsorgsfullt ignorera dessa fullständigt. Men när IS alltmer framgångsrikt började att rycka fram mot det kurdiska självstyrets huvudstad Erbil blev det viktigt för Washington att agera. Anledningen redovisades faktiskt öppet av Obama själv: det finns mycket amerikansk personal i Erbil och den måste skyddas. Ett annat skäl, som inte redovisades öppet men som inte får glömmas bort, stavar olja. Det kurdiska självstyret sitter numera på ansevärliga oljereserver och USA vill absolut inte att dessa resurser hamnar i

händerna på en fientlig makt. För att skydda sina egna intressen, och samtidigt plocka popularitetspoäng hos en internationell opinion som är känslig för amerikanska krigsäventyr, valde USA att leka snäll samarit och kasta ner lite vatten och mat till jezidierna.

Det skulle vara befängd att motsätta sig humanitär hjälp med tanke på den situation jezidierna har hamnat i. Vad man bör kritisera däremot är intrigerna och de hycklande argumenten runt omkring hjälpen. Varje antiimperialist och socialist måste däremot vara emot USA:s bombningar av IS. Bombningarna genomfördes för att stärka USA:s makt i regionen och världen som helhet. Obama deklarerade tydligt att det inte handlade om att krossa IS, bara om att stoppa gruppens fortsatta marsch mot Erbil och oljestaden Kirkuk.

De senaste årens internationella konflikter har klart visat hur försvagade USA har blivit som imperialistisk makt. Efter stalinismens kollaps 1989-91 stod den amerikanska imperialismen på sin höjdpunkt. Då kunde de samla i princip hela världen mot Irak. De utropade en ny världsordning under sin egen ledning. En del av deras ideologer gick så långt att de proklamerade historiens slut. Sedan dess har det gått utför. USA har utmanats av nya imperialistiska makter som Ryssland och Kina, till exempel i frågan om Syrien, där de har hamnat på olika sidor i konflikten. De attackerades nesligt på hemmaplan den 11/9 2001. De störtade regimerna i Afghanistan och Irak men lyckades inte vinna freden. Tvärtom avslöjade de sig som oförmögna att reda upp i den röra de skapat. De har haft ekonomiska kriser som försvagat deras makt ytterligare. De är allt mindre förmögna att kontrollera den sionistiska vakhunden Israel. Deras politik i Syrien har varit ett fiasko. Assad har idag överhanden. Revolutionen är nästan strypt och i dess ställe har IS kommit. Inte undra på att USAs ledarskap över världen är kraftigt ifrågasatt idag.

Mot den bakgrunden lyckades IS göra sin dramatiska framryckning i Irak. Till en början stod skurkarna i vita huset helt handfallna. Obama svamlade och visste inte alls vad som borde göras. Till slut, efter en månad av framgång för IS och omfattande slakt av oskyldiga irakier, tog sig Washington samman och genomförde sina bombningar, i egenintresse. Förutom de mer direkt materiella intressen som nämnts handlade det naturligtvis om att Obama ville visa handlingskraft för att inte bli ytterligare försvagad.

Bombningarna följs nu upp med att Iraks president Maliki till slut offras. USA har till slut tagit sin hand ifrån honom (liksom Iran också har gjort), i ett försök att reorganisera landets ledning och rädda Irak som en sammanhållen stat. Det här är dåliga nyheter för kurderna och minoriteterna. USA vill inte ha ett virrvarr av nya stater att förhålla sig till utan ett land att kontrollera. Kurderna och andra minoriteter kommer bara få precis så mycket hjälp att de kan försvara sig och det under premissen att de underordnar sig USA:s strategiska intressen. Iraks och Syriens förtryckta folk och minoriteter måste sluta att hoppas på Vita huset, EU och FN. Det är inte där lösningen finns.

Socialister och antiimperialister får inte stödja USA:s bombningar just på grund av de syften som finns med dem, det vill säga att säkerställa fortsatt dominans för en ledande imperialistisk makt. USA, precis som alla imperialistiska stater, t.ex. Sverige, använder sin makt till utsugning och förtryck. Därför måste arbetarklassen och dess organisationer vara emot varje handling som innebär att den makten bevaras eller utökas.

Ingen antiimperialistisk enhetsfront med IS

Att vara emot USAs bombningar av IS ställningar innebär inget politiskt eller militärt stöd till IS. Tvärtom är detta en organisation som noggrant måste krossas. Men det är en uppgift som tillhör Mellanösterns arbetarklass och folk, inte de imperialister som har åsamkat regionen nog med skada redan. I den militära konflikten mellan USA och IS måste den korrekta positionen vara för nederlag åt båda sidor. Principfasta trotskister brukar i konflikter mellan

en kolonial eller halvkolonial stat och en imperialistisk stat vara för den förtryckta statens militära seger. Imperialisterna krigar aldrig bara mot en regim. De är ute efter mer, som att exploatera natur och människor. USA krigade inte bara mot Saddam och talibanerna utan även mot Iraks och Afghanistans folk. Trotskistiska kommunister gör alltid gemensam sak med sådana folk mot den imperialistiska angriparen även om dessa folk skulle ha oturen att styras av en mer eller mindre reaktionär regim. För arbetarrörelsen är det tillåtet att samarbeta militärt med reaktionära regimer mot imperialisterna så länge det är tillfälligt och inte innebär en politisk underordning. Kommunistiska internationalen kallade detta en *antiimperialistisk enhetsfront*, och den syftar ytterst till att underlätta den socialistiska revolutionen genom att mobilisera de arbetande massorna till en nationell demokratisk kamp som kan växa över i en revolutionär klasskamp.

När det gäller IS så kan det inte vara aktuellt med en antiimperialistisk enhetsfront. IS är ett band av sekterister och fascister. De företräder inget förtryckt folk och ingen nation. När de slåss mot USA ligger det närmast till hands att se det som att två maffiasyndikat står mot varandra. Det finns ingen anledning för en vanlig arbetande människa, och därför inte för en socialist, att ta ställning i den konflikten. När vi säger att vi motsätter oss USA:s bombningar av IS styrkor så innebär det därför inte att vi ser positivt på att IS går segrande ur konflikten. Vi vill inte att IS ska driva ut USA, utan att Mellanösterns folk gör det, assisterade av en antiimperialistisk fredsrörelse i övriga världen. Det är också den kraften som vi vill se som IS förgörare. I en ren och direkt konflikt mellan IS och USA välkomnar vi därför att båda åsamkar den andra sidan maximal skada.

Ett problem är att IS lade beslag på stora kvantiteter med toppmoderna amerikanska vapen under sin framryckning i juli. Deras styrkor i Irak har därefter liknat en modern armé snarare än gerillastyrkor. Detta förklarar delvis varför kurdiska peshmergas har haft vissa svårigheter att stå emot IS. En annan orsak är Barzanis ignoranta och passiva hållning gentemot hotet från IS. Det står klart att de kurdiska självstyrets ledning underskattade IS på ett katastrofalt sätt, vilket de i och för sig inte var ensamma om. En annan viktig faktor bakom det kurdiska självstyrets, i praktiken Kurdistans demokratiska partis, defensiva hållning mot IS är deras inskränkta nationalism och chauvinism mot andra minoriteter i Irak, och till och med mot andra delar av det kurdiska folket. Jezidierna kan beskrivas som en minoritet bland kurderna och även om mycket av informationen från Irak nu är osäker och motsägelsefull så tyder det mesta på att KDP:s trupper på ett skamligt sätt övergav jezidierna inför IS angrepp. Ingen skugga ska falla över soldaterna i peshmerga. Det är deras ledare som bär ansvaret för det inledande fiaskot mot IS. Istället för att slå till snabbt och hårt mot IS tvekade de och lät IS förstärka och konsolidera sina trupper innan de ansåg sig mogna att lyckas med att slå till mot kurderna. För IS del var det en framgångsrik taktik.

Bilda miliser mot IS

Ett krav som måste resas i nuläget, och som vi reste redan på tidigt stadium, är att beväpna det kurdiska självstyret med tunga vapen. Det måste inkludera flyg och kanske även piloter. Om piloterna är från väst så måste de stå under kurdiskt kommando och inte lyda under en amerikansk stab eller liknande.

Det är också hög tid för kristna, turkmener, jezidier och andra minoriteter att bilda egna miliser och att beväpna sig. De måste kräva vapen från existerande stater i världen, bland annat från staterna i väst. Samma sak gäller för det som finns kvar av vänstern och arbetarrörelsen. Vi uppmanar det irakiska kommunistpartiets medlemmar att pressa sin ledning till att sluta stödja Malikis regim eller andra amerikanska marionetter som kommer efter honom. Denna regim har genom sin shiasakterism och genom sin roll som utpost för både USA och Iran lyckats bidra avsevärt till dagens horribla situation. Vi hoppas att Iraks

vänster kan frigöra sig från regimen och börja spela en mer oberoende roll istället. Kravet på vapenexport till kurderna och miliser borde vänstern och arbetarrörelsen internationellt bidra till att sätta kraft bakom. Man måste också kräva att en sådan vapenexport sker villkorslöst och utan krav på motprestationer.

Om peshmergas kan enas med kurdisk gerilla i Syrien och Irak, shiitiska, kristna, jezidiska, och andra miliser blir en sådan kraft starkare än Iraks nationella armé. Med tanke på hur den armén kollapsade på ett katastrofalt sätt inför IS framryckning är det ingen orealistisk förväntning. Vi ska också komma ihåg att IS inte är oövervinnerliga. De kurdiska styrkorna YPG i Syrien har i cirka två år lyckats försvara sitt territorium mot IS. I början av augusti körde sunniarabiska stammar ut IS från städerna Kishkiyeh, Abu Hamam och Granij i Syrien. De lyckades också erövra oljefälten i Tanak från IS, enligt *BBC News*. Det är mycket tack vare Hizbollah från Libanon som Assad har lyckats hålla IS i schack, viket visar att det inte krävs en statlig armé för att lyckas bekämpa IS.

Iraks folk kan vinna mot IS. Men det kommer krävas att de slutar handikappa sig själva genom att lita på de svekfulla och egoistiska imperialistvinen som styr i Vita Huset. Det krävs att man överkommer den sekteristiska splittring som är IS hela livsluft. Det krävs att de överger inkompetenta och sekteristiska ledare som Maliki. Gör detta, räck ut en hand till de sunnitiska stammar som just nu strider på IS sida. Då kan IS utplånas.

Från shiitiskt håll finns det säkert många som sneglar åt Irans håll och gärna ser ett ökat iranskt ingripande mot IS. Men denna lösning på problemet bör marxister förkasta. Iran är en halvfascistisk lokal stormakt som styrs helt och hållet av sina egna strategiska intressen. Även om de kan åsamka IS stora nederlag så är det till priset av ökad sekteristisk splittring i Irak, då Iran inte kommer att slåss för folket i Irak, utan för att transformera Irak till en lydlig shiitisk satellit. Detta är inte ett recept för att motverka religiös och nationell hets.

Det förhåller sig något annorlunda med libanesiska Hizbollah. De kan beskrivas som en nationell befrielseströrelse mot israelernas aggressioner i Libanon. Genom att erbjuda sunnimuslimska Hamas assistans mot Israel har de visat viss beredskap att gå utanför den religiösa sekterismen. I Syrien har de som sagt slagits på regimen sida mot IS. Om de skulle ingripa mot IS i Irak så vore det en mycket konkret fråga hur marxister borde ställa sig till det. Det vore inte acceptabelt om de ingrep helt och hållet som en del i utökad krigföring från den syriska regimen sida med till exempel ökade attacker mot kurdiska grupper. Men om de ingrep på ett oberoende sätt specifikt mot IS så skulle det inte vara en dålig sak.

Försvara Kurdistans rätt till nationellt självbestämmande

När fransmännen och engelsmännen styckade upp Mellanöstern efter första världskriget så förhindrade de kurderna att bilda en egen stat. Detta imperialistiska övergrepp dömde kurderna till att vara en förtryckt nation som levtt splittrat under arabisk, persisk och turkisk dominans. Kurdistan finns utan tvekan som nation, men det är en nation utan stat. Det finns ett organiserat samhälle med sociala klasser och varuproduktion. Människorna i detta samhälle binds inte bara samman av ekonomiska relationer utan även av kultur, tradition, politik och historia. Ett av de viktigaste uttrycken för det är kampen för nationellt oberoende som har bedrivits i decennier av grupper som PKK, KDP, PUK, m.fl.

Vi trotskister stödjer helt och hållet kurdernas rätt till nationellt självbestämmande, inklusive rätten att bilda en egen stat. Att inte stödja den rätten vore att ha overseende med ett omfattande förtryck som fortfarande pågår. Dessutom försvagas klasskampen inom den kurdiska nationen så länge nationell enighet mot en utomstående förtryckare upplevs som prioriterat. Att stödja rätten till en egen stat behöver däremot inte betyda att marxister också alltid aktivt föreslår separation i en egen stat som den bästa lösningen för en förtryckt nation. Om det till

exempel inte finns starka stämningar inom den förtryckta nationen för separation så finns det ingen poäng för marxister att insistera på en delning av ett land. I grund och botten går det marxistiska perspektivet ut på att förena folk, inte på splittring. Men en påtvingad förening kommer bara att skapa en motreaktion i form av ökade nationella motsättningar mellan folk, och detta är något som bara kan gynna de härskande, både lokala eliter såväl som imperialisterna. De sistnämnda är väl förfarna i taktiken att söndra och härska. I många situationer kan därför separation och den förtryckta nationens organisering i en egen stat vara ett progressivt steg som tar bort den nationella frågan från bordet, släpper fram klasskampen och därmed underlättar för någon sorts internationell arbetarenhet längre fram.

Frågan om en egen statsbildning för en förtryckt nation kan inte heller skiljas från läget i den internationella klasskampen och socialismens generella utsikter i en region och i världen. Marxister bör akta sig för att aktivt underblåsa nationalism och separatism om den nya staten riskerar att bli en extremt reaktionär fästning som fungerar som brohuvud till exempel för imperialistiska strävanden i en region. Historiskt har marxister till exempel erkänt judarna som en förtryckt nation och argumenterat för deras nationella rättigheter, bl.a. i form av autonomi i Europa. Däremot gav marxister i början av 1900-talet inte stöd åt strävanden till en judisk stat i Palestina eftersom det uppenbarligen var ett kolonialistiskt projekt som skulle ha kopplingar till ledande kapitalistiska makter i väst. Så blev det också.

När det gäller Kurdistan sker deras nationella strävanden på territorier som har dominerats av kurder sedan urminnes tider. Varje socialist borde stödja planerna på en folkomröstning i norra Irak som det bästa sättet att ta reda på vad det kurdiska folket själva vill. Om en majoritet uttalar sig för bildandet av en oberoende kurdisk stat är det självklart att marxister och den internationella arbetarrörelsen måste stödja detta.

Däremot är det inte rätt läge just nu för marxister att aktivt förespråka separation som en önskvärd lösning. Det har att göra med just sådana komplicerande faktorer som tidigare nämnts. De ledande partierna inom det kurdiska självstyret i Irak företräder inte, och försöker inte ens företräda, hela den kurdiska nationen. De har ett stambaserat och snävt perspektiv som i sista hand begränsar sig till intressena hos det styrande etablissemanget i irakiska Kurdistan.

Kurdiska klanledare offrar kurder

Det ledande kurdiska partiet, Kurdistans Demokratiska Parti (KDP), är uppbyggt runt klanen Barzani och har under hela sin historia följt en strategi av kortsiktiga överenskommelser med imperialismen och regimer i regionen. I början på 1970-talet allierade sig KDP med USA, Israel och Shahens Iran mot regimen i Bagdad, som vid den tidpunkten var Sovjetorienterad. Men 1975 stoppade Israel och USA alla leveranser av vapen och pengar till KDP efter att Bagdad och Teheran löst en gränstvist. Överenskommelsen var till Irans fördel, som alltså betalade genom att strypa hjälpen till KDP, vilket gjorde dem och de irakiska kurderna vidöppna och sårbara för Saddams attacker. Under kriget mellan Iran och Irak på 1980-talet valde det kurdiska KDP att alliera sig med Teheran i utbyte mot vapen för att kunna bekämpa Saddams regim i ett läge när de trodde att den skulle försvagas på grund av kriget. KDPI, det största kurdiska partiet i Iran, gjorde motsvarande manöver och allierade sig med Saddam. Resultatet blev att kurder slogs mot kurder medan arabiska och persiska härskare satt och skrattade i Bagdad respektive Teheran.

Efter stalinismens kollaps i början på 1990-talet framstod USA som den makt det gällde att hålla sig väl med. KDP med flera agerade utifrån tesen att min fiendes fiende är min vän och närmade sig amerikanarna när dessa hamnat i motsättning till sin gamla gunstling Saddam Hussein. Det var inte första gången de sökte sig till USA och det var inte heller första gången som amerikanarna svek kurderna, när de utan att lyfta ett finger lät Saddams elitstyrkor slakta

det kurdiska (och shiitiska) upproret efter Gulfkriget 1990-91. Men å andra sidan garanterade amerikanarna att kurderna fick ett autonomt område efter detta. Barzanis och andra ledande klaner kom därför ändå ut som vinnare ur katastrofen efter det första Gulfkriget då deras makt över den autonoma zonen garanterade dem stora inkomster från korruption och förskingring.

På 1990-talet hade PKK börjat få en del sympatisörer bland irakiska kurder vilket gjorde att KDP kände sig hotade. Svaret blev en allians med turkarna som tilläts invadera den kurdiska zonen minst tre gånger under detta decennium för att tillsammans med KDP:s styrkor angripa PKK:s baser. Turkiskt stridsflyg ingrep även på KDP:s sida kort därefter, när de slogs med sina rivaler i Patriotiska unionen i Kurdistan (PUK). Men 2003 gick KDP:s styrkor återigen i allians med USA och vägledde deras trupper på marken när det väl var dags att stöta Saddam. 2007 visade KDP sin lojalitet mot USA genom att lugnt acceptera att USA gav underrättelsestöd åt hundratals turkiska flygangrepp mot PKK-baser inne på det kurdiska självstyrets territorium. I samband med inbördeskriget i Syrien har styret i Erbil haft en tämligen kylig inställning till de kurdiska styrkorna som varit ganska hårt trängda av fundamentalisterna i IS och al-Nusra. De syriska kurderna har dessutom befunnit sig i opposition mot regimen. Som tur var har de fått kraftigt understöd av PKK.

Under den nuvarande Sinjal-krisen har PKK spelat den mest progressiva rollen. Det betyder inte att deras ledning egentligen i grunden skiljer sig från KDP:s. PKK har tidigare haft vänliga förbindelser med Assads regim. De gjorde överenskommelser med den iranska regimen som inkluderade stöd i utbyte mot att PKK genomförde väpnade attacker mot den kommunistiska kurdiska gerillan Komala i iranska Kurdistan. PKK välkomnade också USAs krig mot Saddam Husseins Irak.

KDP:s agerande under historien visar att de saknar känsla för den kurdiska nationen som helhet. Detta kommer inte att ändras om/när det bildas en liten oberoende kurdisk stat i det som fortfarande är norra Irak. En sådan kurdisk stat kommer att omfatta en minoritet av regionens kurder och den kommer med största sannolikhet att fortsätta de nuvarande politiska ledarnas politik att offra de allkurdiska intressena för den ledande klickens intressen. Den kommer att gå i Washingtons ledband och stå på Israels sida i regionens konflikter. Tel Aviv är väl medvetna om detta, varför det inte är förvånande att Netanyahu redan tydligt har deklarerat att Israel är helt för att det bildas ett självständigt Kurdistan ur ruinerna av Irak. I nuläget kommer ett sådant Kurdistan bli en utpost för imperialismen och sionismen i Mellanöstern. Dess styrkor kommer att sättas in mot progressiva krafter som kämpar mot imperialisternas och sionisternas orättfärdiga världsordning. Redan förra året förbjöd KDP-styret demonstrationer på första maj – ett tydligt tecken på hur denna stat kommer att utvecklas. Kämpande revolutionära kurder i Syrien, Iran och Turkiet ska inte förvänta sig någon solidaritet från den här staten. Barzani och Talabani kommer att ha sina vänner i Damaskus, Ankara och Tel Aviv.

Turkiet kommer att motsätta sig ett oberoende Kurdistan in i det längsta men när – om – den är ett faktum kommer de att gilla läget av ekonomiska och politiska skäl. Redan nu har de omfattande ekonomiska förbindelser med det kurdiska självstyret. Säkerhetspolitiskt samarbete har inte heller saknats, som vi har sett, och det kan mycket väl utvecklas ytterligare – mot PKK och turkisk vänstergerilla.

Arbetarklassens enhet är vägen framåt

Perspektivet på ett ”självständigt” Kurdistan som en klientstat åt USA och Israel kan på inget sätt upphäva kurdernas rätt till nationellt självbestämmande. Oavsett hur korrumperade och proimperialistiska deras ledare än är så kan inget ta bort den här principiella rätten från det kurdiska folket. Däremot så bör den dominerande politiska inriktningen bland irakiska kurder

just nu leda till att marxister inte aktivt förespråkar ett självständigt Kurdistan, utan nöjer sig med att stödja existensen av en sådan statsbildning om den ändå blir verklighet.

Den mest angelägna uppgiften just nu är att förena arbetare och bönder från olika nationaliteter, religioner och sekter i en gemensam front mot all imperialism, fascism, fundamentalism och krigshets i (före detta?) Irak och Syrien. Vad som skulle kunna komma ut ur en sådan allians vore förstås en öppen fråga. Men marxister skulle slåss för en federation av socialistiska stater och autonoma områden i mellanöstern. Imperialister, kapitalister och klanledare har ställt till nog med skada vid det här laget. Det är dags för de förtryckta att ta saken i egna händer.

Internationalen

Fundamentalistisk draksådd i förtryckets fotspår

Ledare

Internationalen 15/8 (signerad 13/8)

I norra Irak har den så kallade ”Islamiska staten”, eller tidigare Isis, börjat utgöra en allt starkare och hotande kraft. Organisationens tillväxt är en följd av dess växande närvaro i det syriska upproret mot Assadregimen där islamisterna även attackerar den demokratiska revolutionens krafter.

Organisationen bör på flera sätt betraktas som USA:s draksådd i det så kallade ”kriget mot terrorismen”. I missnöjet och desperationen som växt i spåren av USA:s – och även Rysslands – angrepp och stöttande av korrupta marionettregimer är det just de krafter man säger sig vilja bekämpa som växer. När Isis väl etablerat sig har det visat sig vara sekulära rebeller i Syrien och Kurdistan som utgjort det hårdaste motståndet, utan något materiellt stöd från Väst.

Att NATO agerar på det viset är ingen slump. Såväl despoter och imperialister betraktar alltid det sekulära motståndet som det största hotet mot deras intressen. USA har gång efter annan krossat sekulära rörelser och i tomrummet efter dem fött fundamentalistiska – som visat sig vara ett lika stort hot mot USA:s intressen, men samtidigt helt igenom politiskt reaktionära.

Assadregimen har på samma sätt riktat in sin kraft på de sekulära delarna av upproret, samtidigt som Isis kunnat växa till att utgöra ett allvarligt hot mot de minoriteter som regimen framställer sig som ett skydd för.

Som socialister kan vi aldrig nöja oss med att vara en spegelbild av USA-imperialismen och stödja de krafter som för stunden är västimperialismens fiender. Politiskt reaktionära grupper kan aldrig ge svar på de samhällskonflikter som drabbar människor.

I brist på progressiva svar kokar samhället av motsättningar, som inte kan ta sig andra uttryck än eskalering och ytterligare död. Det är sekulära demokratiska rörelser som utgör de viktigaste krafterna mot reaktionära islamister. De progressiva krafter som finns förtjänar allt vårt stöd, hur svaga de än må vara för stunden.

Amerikanskt misslyckande gynnar islamister

Ronny Åkerberg

Internationalen 15/8 (signerad 13/8)

USA:s egna handlingar biter nu Washington i baken. Tyvärr blir hundratusentals syrier och irakier offer för Assad, Maliki, Teheran och ISIS, och miljoner flyktingar får betala för Washingtons katastrofala misslyckanden.

En anledning till att "Islamiska staten" varit så framgångsrik när det gäller att erövra norra Irak har varit att den har haft en stor bas för sin verksamhet i Syrien. Där har man i lugn och ro kunnat bygga upp sin terroristiska armé och verksamhet medan diktatorn Assad har ägnat sina krafter åt att bomba civilbefolkningen och jaga den demokratiska oppositionen istället. Assad lade också en grund för ISIS genom att under den syriska revolutionens inledning 2011 släppa ut islamister och istället slänga kämpande demokrater i fängelsehållorna. Assad spekulerade medvetet i uppbyggandet av en jihadistisk och terroristisk opposition som han kunde motivera sitt folkmord med.

USA underlättade för Assad genom att vägra beväpna den demokratiska oppositionen och de stora massor av soldater som deserterade från Assad-armén. USA ville hellre ha "stabilitet" under Assad än riskera en folklig demokrati som kunde smitta av sig på andra arabländer (till exempel Egypten där USA garanterar sitt inflytande genom militären).

I Irak har USA:s inblandning lett till ett mångårigt stöd åt Maliki-regimen som splittrat Irak och underblåst missnöje som ISIS kunnat utnyttja. En utveckling som nu lett fram till att USA tvingas bomba sina egna vapen som ISIS erövrar.

Så gick det när USA vägrade hjälpa de demokratiska krafterna i regionen. Skrämmande är att såväl extremhögern som stora delar av vänstern i Sverige och i Europa spelat med i detta stöd för diktaturen i Syrien.

Internationalen och Irak – en kritisk kommentar

Martin Fahlgren

Internationalen 22/8 (signerad 20/8)

OBS: Detta är en *oavkortad* version av den artikel som publicerades i pappersversionen av *Internationalen* – dessutom är lästips tillfogade.

Islamiska statens flagga

Vilka slutsatser bör dras av Islamiska statens (IS) spektakulära framgångar och vilda framfart särskilt i Irak? Hur bör vi ställa oss till utvecklingen i Syrien-Irak?

I *Internationalen* nummer 33 (15 augusti 2014) försöker man utan att lyckas ge svar på sådana frågor, dels i en ledare, dels i en signerad artikel.

Ledaren¹ börjar med att tala om Islamiska Statens (IS) framgångar i Irak, men övergår snabbt till att sätta Syrien i fokus. Jag tycker nog att IS framfart i Irak (som lett till en katastrofal flyktingsituation, regeringskris i Bagdad, häftiga strider mellan IS och kurdiska styrkor understödda av amerikanska bombningar, osv) förtjänar en utförligare behandling, inte minst därför att skräcken för IS förmodligen kommer att leda till ändrade allianser i regionen m m – det plötsliga stödet till kurderna från flera håll är bara ett exempel på det (vi kan komma att få se mycket stora omkastningar här).

Ledaren försöker heller inte ställa den svåra men mycket viktiga frågan om hur man ska ita med IS.

Däremot läggs stor vikt vid USA:s roll:

”Organisationen bör på flera sätt betraktas som USA:s draksådd i det så kallade ”kriget mot terrorismen”. I missnöjet och desperationen som växt i spåren av USA:s – och även Rysslands – angrepp och stöttande av korrupta marionettregimer är det just de krafter man säger sig vilja bekämpa som växer. När Isis väl etablerat sig har det visat sig vara sekulära rebeller i Syrien och Kurdistan som utgjort det hårdaste motståndet, utan något materiellt stöd från Väst.

Att NATO [??] agerar på det viset är ingen slump. Såväl despoter och imperialister betraktar alltid det sekulära motståndet som det största hotet mot deras intressen. USA har gång efter annan krossat sekulära rörelser och i tomrummet efter dem fött fundamentalistiska – som visat sig vara ett lika stort hot mot USA:s intressen, men samtidigt helt igenom politiskt reaktionära.”

Det är helt riktigt att USA i Mellanöstern spelat en reaktionär roll, men f ö hamnar argumentationen snett.

Låt oss börja med att reflektera kring frågan om USA har varit *emot* stöd till den sekulära oppositionen i Syrien? Är det verkligen så? Nej!

USA har tvärtom hela tiden stött denna opposition – som ingått i Nationella koalitionen och Fria Syriska Armén (FSA). Det har inte funnits några politiska hinder för detta, eftersom de som dominerat dessa organisationer inte alls stått för någon radikal sekulär vänsterpolitik (i ekonomisk eller social mening) – vilket USA givetvis inte skulle stödja. Men sådana grupper har hela tiden varit mycket marginella och därmed inte utgjort något problem. Nej, det faktum att USA:s *militära* stöd har varit halvhjärtat har andra orsaker.

För det första så har USA inte velat ingripa i kriget direkt, vilket hänger samman med bakgrundshistorien som vi inte behöver diskutera närmare här (erfarenheterna av Afghanistan och Irak, kaoset i Libyen). Och om man inte vill intervensera militärt med egna styrkor, då återstår att stödja krafter på plats. Men även här har USA hamnat i bryderi.

Där har vi t ex problemet med att definiera och lokalisera de grupper som man vill rikta stödet till (vilka är de och hur kan man nå dem i det kaos som råder?). Vi vet ju att det även i den lösliga paraplyorganisationen FSA har ingått jihadister, och dom vill USA inte förse med vapen. Till detta kommer att Washington inte heller haft förtroende för de icke-islamistiska grupperingarna, utan fruktat att militär utrustning ändå till slut ska hamna hos radikala islamister (det är bl a detta som gjort att USA inte velat förse rebellerna i Syrien med avancerade vapen, t ex luftvärnsmissiler).

Och farhågorna att amerikanska vapen kan hamna i ”fel händer” är inte gripna ur luften, vilket illustreras på ett slående sätt i Irak, där den av USA upprustade irakiska armén flydde hals över huvud, lämnande mängder av utrustning till IS.

¹ Hela ledaren, ”Fundamentalistisk draksådd i förtryckets fotspår”, finns ovan.

Och även i Syrien har vapen avsedda för FSA hamnat hos islamister, t ex det stora vapenlager som förra hösten beslagtogs av den fraktion som bröt sig ur FSA och gick med i den Saudi-arabien-stödda Islamiska fronten², vilken inte bör förväxlas med Islamiska Staten, IS (IS har f ö inte rötterna i Syrien, utan i Irak – se faktarutan om Islamiska Staten nedan).

Vidare: Är det verkligen sant att ”sekulära rebeller i Syrien” stått för det viktigaste motståndet mot IS?

Nej, det är inte riktigt, eftersom de *sekulära* rebellerna i Syrien (åtminstone utanför de kurdiska områdena) idag spelar en liten roll i den *väpnade* kampen (mot Assad) – den domineras i stället av islamister av olika slag – och det viktigaste motståndet mot IS har Islamiska fronten stått för.³ Men även Islamiska fronten har haft problem och försvagats, bl a genom avhopp till IS.

När det gäller såväl Irak som Syrien, så har IS inhöstat stora framgångar under senaste tiden. Givetvis finns motstånd, men det är ofta enbart lokalt, vilket gör det möjligt för IS att krossa motståndarna bit för bit (t ex rapporterade *Aftonbladet* 16/8 att IS under de två gångna veckorna avrättat 700 medlemmar i en klan i provinsen Dair al-Zor i östra Syrien). Uppenbarligen måste motståndarna till IS samverka för att kunna stå emot.

Ledaren avslutas med orden: ”Det är sekulära demokratiska rörelser som utgör de viktigaste krafterna mot reaktionära islamister. De progressiva krafter som finns förtjänar allt vårt stöd, hur svaga de än må vara för stunden.”

De vore bra om det vore så, men tyvärr ser verkligheten annorlunda ut. Vilka är f ö dessa ”sekulära demokratiska rörelser”? *Hur* kan och bör vi stödja dem? Och är fortfarande väpnad kamp ett vettigt alternativ för deras del?

Är det inte dags att inse att det gått åt h-e och att situationen kräver en annan politisk inriktning? Undertecknad och flera med mig har länge försökt säga att lösningen inte varit fortsatt krig (som i Syrien huvudsakligen gynnat Assad å ena sidan och extremistiska islamister å den andra), utan att det enda som på ett avgörande sätt skulle ha kunnat skapa förutsättningar för att radikalt förbättra situationen hade varit att få stopp på striderna, dvs en vapenvila. Detta scenario är dock idag, efter IS framgångar, mycket svårare att åstadkomma än tidigare. Samtidigt: Om man inte på sikt kan uppnå det, ja då är framtiden för Mellanöstern mycket dyster för att uttrycka det försiktigt.

Men något sådant står inte i ledaren.

Och inte blir det bättre med artikeln ”Amerikanskt misslyckande gynnar islamister”⁴, som avslutas så här:

”**I Irak har USA:s** inblandning lett till ett mångårigt stöd åt Maliki-regimen som splittrat Irak och underblåst missnöje som ISIS kunnat utnyttja. En utveckling som nu lett fram till att USA tvingas bomba sina egna vapen som ISIS erövrat.

Så gick det när USA vägrade hjälpa de demokratiska krafterna i regionen. Skrämmande är att såväl extremhögern som stora delar av vänstern i Sverige och i Europa spelat med i detta stöd för diktaturen i Syrien.”

² Om FSA och Islamiska fronten se Aron Lunds artiklar [Om Fria Syriska Armén](#) och [Islamiska frontens politik](#)

³ Just när jag håller på att slutredigera denna artikel (21/8) för publicering på marxistarkivet så får jag kännedom om en aktuell artikel – [As IS advances, Syrian rebels reinforce northern strategic town](#) – som handlar om att IS förbereder en attack mot staden Marea, som är ett viktigt fäste för Islamiska fronten.

⁴ Artikeln, ”Amerikanskt misslyckande gynnar islamister”, finns i sin helhet ovan

Dessa rader andas uppgivenhet och försök att hitta syndabockar i stället för att påvisa en framkomlig väg för att bryta den onda cirkeln. Eller anser artikelförfattaren att lösningen är ett aktivt USA-ingripande och påtryckningar från vänstern för att åstadkomma det?

Resonemanget i de två styckena hänger inte ens ihop logiskt. Det som sägs är självmotsägande:

1) USA:s politik i Irak har lett till katastrofen där.

2) Katastrofen i Syrien beror på att USA inte stött de demokratiska krafterna där.

I båda fallen pekas USA ut. Men hur kan man förvänta sig att USA skulle kunna spela en progressiv roll i Syrien, när USA inte gjort det i Irak? Vad säger att ett större amerikanskt ”engagemang” i Syrien skulle ha lett till något positivt? Vad menas egentligen med att ”hjälpa de demokratiska krafterna”? Hur? Med vapensändningar? Bombningar?

Den logiska slutsatsen är i stället att USA:s politik är en av huvudorsakerna till att det idag ser ut som det gör i hela regionen. Med andra ord: USA är en del av problemet, inte lösningen.

Var har överhuvudtaget USA:s inblandning gett positiva resultat? I Afghanistan, Pakistan? Eller vill någon hävda att dagens Libyen ser särskilt upplyftande ut? Och hur ser det ut i de övriga staterna i regionen – Bahrain, Yemen... Libanon och Jordanien, vilka är de troliga framtidsperspektiven för dessa idag? För att inte tala om Israel-Gaza-Palestina...

Och när har USA försökt göra något åt sin allierade Saudiarabien som fungerat som en regional reaktionär världspolis, samtidigt som den ytterst reaktionära saudiska diktaturen i praktiken stött islamistiska grupperingar ekonomiskt, ideologiskt och på andra sätt? Och där inte saudiska regimen fungerat som penningpåse, där har andra rika saudier stigit fram – detta gäller både al-Qaida och IS (den senare är dock i dag i stort sett oberoende av utländskt ekonomiskt stöd).

Om all historisk erfarenhet säger oss att amerikansk inblandning inte leder till något gott, varför då underblåsa falska förhoppningar i stället för att ständaktigt klargöra att man inte kan förvänta sig något positivt från USA, utan att man måste lita till egna krafter.

Fakta om Islamiska Staten (IS).

Den ursprungliga gruppen bildades 2004 i Irak under namnet *Jama'at al-Tawhid wal-Jihad* (Organisationen för monoteism och Jihad).

2006 gick den samman med flera mindre irakiska rebellgrupper i en paraplyorganisation kallad *Mujaheddins konsultativa råd* och hösten samma år med ytterligare fyra andra grupper, varefter man antog namnet *Dawlat al-'Iraq al-Islamiyya* eller *Islamiska staten i Irak*.

I april 2013 gick gruppen in i Syrien och bytte då namn till *Islamiska staten i Irak och Levanten*, även känd som *Islamiska staten i Irak och Syrien* (ISIS).

Organisationens mest kände ledare är den s k kalifen *Abu Bakr al-Baghdadi*.

20/8 2014 Martin Fahlgren

Lästips

Om islamism och jihadism:

Salah Jaber: [Den återupppblomstrande islamska fundamentalismen](#) (artikel 1981)

Chris Harman: [Profeten och proletariatet](#) (utdrag ur skrift 1994)

Gilbert Achcar: [Barbariernas kamp – 11 september och den nya världsordningen](#) (bok 2002)

OBS att de två första texterna ovan behandlar den islamistiska fundamentalismen, dess sociala rötter, dess kännetecken m m, vilket är viktigt för att förstå utvecklingen i den muslimska världen, inklusive *jihadismen* som är ett radikalt uttryck för fundamentalism (men *inte* samma sak). För en närmare redogörelse för jihadismen, se:

[Jihadister i Syrien](#) (artikelsamling från 2012) – OBS här behandlas främst *al-Nusra*, som var viktigaste jihadistiska rebellgrupp i Syrien vid den tiden – ISIS kom dit först våren 2013.

Patrick Cockburn: [Andra akten för Al-Qaida: Varför kriget mot terrorn spårade ur](#) (2014)

Irak och ISIS/IS

Patrick Cockburn: [Hur Isis blev den ångvält det är idag](#) (utdrag ur bok 2014)

[Om Irak](#) (sammanställning av artiklar och artikelsamlingar)

Debatten om Syrien

I vänstern och särskilt i SP har det länge förts en debatt om Syrien. En sammanställning av denna debatt finner du här: [Syrien-debatt](#). I dessa artiklar behandlas en mängd frågeställningar som är relevanta i sammanhanget, men som bara berörts flyktigt eller inte alls i artikeln ovan.

De flesta läsare orkar knappast ta sig igenom samtliga dessa samlingar, så därför följer ett urval av de nyaste, med kortfattad info om innehållet och vilka texter som jag tycker är viktigast. I de ingående texterna finns även länkar så att det är lätt att hitta andra texter av intresse:

[SP-debatt om Syrien](#) (november 2013) – Artikelsamling. Rör främst vikten av att under rådande omständigheter få till stånd en vapenvila i det krigshärjade Syrien. En del av artiklarna utgörs av polemik, andra diskuterar frågan mer principiellt.

[Nej till innehållslöst vapenskrammel – Syrien och vänstern](#) (november 2013) – En lite längre artikel som behandlar situationen i Syrien, imperialismens roll, frågan om vapenstöd, behovet av en revolutionär ledning under uppror m m.

[SP-debatten om Syrien går vidare](#) (december 2013) – Artikelsamling. Här rekommenderas särskilt artikeln ”Syrien idag och SP”, som innehåller en mer övergripande kritik av SP:s officiella linje, samtidigt som den försöker skissera en annan, alternativ inriktning.

[Synpunkter på FI:s Syrien-resolution](#) (april 2014) – En kritik av ett uttalande från Fjärde internationals Internationella kommitté.

Manifestation till stöd för de förföljda i Irak och Syrien

David Munck (text och bild)

Internationalen 22/8

Omkring 800 personer manifesterade i söndags på Mynttorget i Stockholm för stöd till de grupper som förföljs av IS (Islamiska Staten) i Irak och Syrien. Manifestationen var ordnad av Kurdiska Riksförbundet, de flesta flaggor var kurdiska och moderator var Kurdo Baksi (numera Miljöpartiet) som sa att mot bakgrund av de ansträngningar som folket i irakiska Kurdistan nu gör för att ta emot stora flyktingströmmar, framstår SD:s kritik mot det svenska flyktingmottagandet som ynkelig. Där fanns även talare för bland annat assyriska, zoroastriska och yezidiska grupper. Bland de politiska talarna fanns företrädare för FI och för alla riksdagspartier utom SD, KD och Centern.

– Jag har följt den kurdiska frågan sedan gasattacken i Halabja 1988. Nu måste vi få de regionala aktörerna såsom Arabförbundet och Turkiet att agera mot IS, och Saudiarabien och

Qatar måste sluta förse IS med vapen, sa Jacob Johnson från Vänsterpartiet i Uppsala.

– Åter igen ser vi hur kvinnors kroppar blir vapen i krig. De kurdiska kvinnor som står i främsta ledet för motståndet mot IS måste få vårt stöd, sa Sissela Nordling Blanco för FI.

– Om FN skapar skyddade zoner i Irak måste skyddet vara effektivt och inte bli en dödsfälla som Srebrenica 1995, sa Monika Lozancic, ursprungligen från Doboj i Bosnien, för moderaterna i Skarpnäck.

Offensiv

Irak: Ena motståndet mot IS terror och blodigt sönderfall

Per-Åke Westerlund

Offensiv 14/8 2014

IS framryckning i Irak hotar nu även kurdiska huvudstaden Erbil. 10 000-tals har flytt undan Islamiska Statens (tidigare Isis) grymma och bestialiska dåd.

50 000 yazidier, en kristen minoritet som av IS utsetts till speciella måltavlor, har flytt upp till Sinjarbergen, utan både mat och vatten. Att 500 yazidier dödats av IS under flykten, varav flera begravts levande, understryker desperationen hos dem som flyr.

Det som nu händer i Irak är arvet efter USA:s krig 1991 och sedan 2003. Landet har krigshärjats och splittrats upp med enorma offer i form av människoliv och förstörda levnadsvillkor. Saddam Husseins sunnimuslimskt dominerade diktatur har ersatts av al-Malikis korrumperade regering med sektaristiska shiapolitiker.

IS militära offensiv har nu pågått i två månader. Gruppen, som är än extremare än al-Qaida, har erövrat oljeanläggningar, vapen och stora städer och landområden. I Iraks näst största stad Mosul erövrades artilleri, pansarfordon och avancerade vapen från USA, plus stora summor pengar och hundratals nya rekryter. IS har också tagit över stora lager av vete.

Den USA-utbildade irakiska armén kollapsade när IS anföll. Men även de kurdiska trupperna har fått ge vika i flera städer och till och med fått slut på ammunition efter bara några dagar.

IS har närmat sig kurdernas huvudstad Erbil. Här har USA stora intressen, i praktiken en stor ambassad inklusive 800 militära rådgivare. En attack mot Erbil hotar också Turkiet, som dominerar irakiska Kurdistan ekonomiskt, och regimen i Iran, som fruktar att sunniextrema IS ska skära av Teherans stöd till regimen i Syrien.

Vid sidan av begränsade bombningar, vapenleveranser och annat stöd i norr agerar USA för att avsätta Iraks premiärminister al-Maliki, som utöver diskrimineringen flera gånger har tagit till vapen och övergrepp mot sunnimuslimer.

Måndagen den 11 augusti gav Iraks president Fuad Masem uppdraget att bilda regering till parlamentets vice talman, Haider al-Abadi, som har stöd av både USA och Iran. Al-Abadi kommer från samma shiaparti som al-Maliki, men anses något mer öppen för kompromisser med sunnimuslimska ledare. Problemet är dock att politikerna på båda sidor saknar både förankring och politik för att förändra villkoren för befolkningen. De företräder en statsapparat och ett parlament utan stöd.

IS sägs ha ökat sitt truppantal till 10 000 och fortsätter att öka. De nya rekryterna värvas ur förtryck och nöd, och de erbjuds både vapen, fordon och kontanter. IS har fortsatt att erövra städer, i måndags Jalawla, och strider har fortsatt om den viktiga Hadithadammen i norra Euftrat.

I media och bland politiker sprids nu illusionen att USA och dess allierade ska stoppa IS och stoppa lidande och nöd. Men USA-imperialismen har varken medel eller intresse av att spela en sådan roll. Utöver de katastrofer som USA orsakat i Irak och Afghanistan räcker det med att se på Libyens sönderfall och våld för att förstå vad ett nytt imperialistiskt ingripande får för resultat.

Svaret på krisen i Irak, och Syrien, är samma krafter som stoppade första världskriget och som fällde diktaturerna i Egypten och Tunisien 2011 – enad masskamp underifrån. För arbetare och unga internationellt handlar det om att ge verklig solidaritet, inte om att vädja till USA eller andra imperialistiska makter. ■

RS/Offensiv säger:

- **Bygg gemensamma demokratiska försvarskommittéer för att slå tillbaka Isis och bekämpa etnisk och sektaristisk splittring.**
- **Inget förtroende för USA-imperialismen och andra utländska makter. Massorna kan bara lita till sin egen styrka, solidaritet, organisering och beväpning i kampen för att förhindra ett blodigt sönderfall av Irak.**
- **Solidaritet med det kurdiska folkets kamp för nationellt självbestämmande och en egen stat om de så vill.**
- **Statligt ägande av Iraks olja, gas och större företag – demokratisk kontroll och styre av ekonomin.**
- **Gemensam kamp mot diktatur, kapitalism och imperialism. För ett demokratiskt socialistiskt Irak, som en del i en frivillig, socialistisk federation i Mellanöstern.**

Proletären

USA medskyldigt till Isis förbrytelser

Patrik Paulov

Proletären 14/8 2014

Islamiska statens brutala framfart i norra Irak fördöms världen över. Men tystnad råder om att det är USA och dess allierade som bär huvudskulden till att Isis och andra extremistgrupper vuxit sig starka i Irak och Syrien.

Avrättningar, kidnappningar och hundratusentals på flykt. Det som sker i norra Irak är en oerhörd tragedi. Islamiska staten i Irak och Syrien (Isis), eller Islamiska staten som de själva numera kallar sig, är en brutal och intolerant extremistorganisation.

Naturligtvis måste omvärlden genom FN göra sitt yttersta för att hjälpa de flyende och förhindra en humanitär katastrof. Det är uppenbart att den irakiska statsmakten inte klarar av att skydda landets befolkning.

Men att förlita sig på bombningar från det land som bär det största ansvaret för det irakiska folkets lidande de senaste decennierna leder fel.

Inför det amerikanska folket och världsupinionen försöker Barack Obama framställa USA som en räddare av människor i nöd. Vi kan inte blunda när vi har chansen att stoppa en massaker, förklarade USA:s president förra veckan.

En större hycklare än Obama får man leta efter.

När Israel under det månadslånga kriget mot Gaza dödade över 1800 palestinier och fördrev hundratusentals invånare var det inget tal om att gripa in och hindra massakrerandet av civila. Nej, istället beslutade USA att godkänna Israels begäran om nya leveranser av ammunition.

Också i förhållandena till det irakiska folket framstår Obama som den värste av hycklare. I tre decennier har USA:s agerande lett till massmord på irakier och en systematisk förstörelse av Irak som stat.

På 1980-talet beväpnade supermakten båda sidor i det förödande Irak-Irankriget. Det följdes av Gulfkriget 1991, hårda handelssanktioner och tolv år av bombningar innan USA 2003 ansåg att Irak var tillräckligt nedbrutet för att kunna invaderas.

Ett av ockupationsmaktens mest effektiva verktyg för att hålla tillbaka det irakiska folkets motstånd blev att söndra och härska. Genom terror och förtryck spelades Iraks etnisk-religiösa grupper ut mot varandra. Shiamuslimer ställdes mot sunniter. Muslimer mot kristna. Araber mot kurder. Turkmenier mot kurder.

Ovanstående är en av förklaringarna till att Islamiska staten så lätt kunnat ta över delar av Irak. USA-imperialismens förbrytelser har gjort Irak svagt, splittrat och fyllt av motsättningar, vilket de välorganiserade, tungt beväpnade och rika extremistkrigarna skickligt utnyttjat.

Det finns ytterligare en sida som avslöjar Obamas och USA:s hyckleri.

Isis klappjakt på jezidier och assyrier i norra Irak är ett fruktansvärt brott. Men det som sker är inte något unikt. Väpnade extremistgrupper har i över tre års tid gjort sig skyldiga till lika vidriga förbrytelser i Iraks grannland Syrien.

Under den syriska konfliktens inledningsskede 2011 hördes de första sekteristiska stridsropen mot shiamuslimska alaviter och kristna. Under årens lopp har de väpnade grupperna i Syrien genomfört massmord, terrorattacker och folkfördrivningar i klass med det som nu sker i Irak.

I Syrien består rebellerna av mer eller mindre extrema sunniislamistiska grupper. Trots det anses de stå på den goda sidan i kampen mot Syriens styre under president Bashar al-Assad. Att USA, Frankrike, Turkiet och Gulfstaterna direkt och indirekt stött rebellerna i Syrien är väl dokumenterat, inte minst av US-amerikansk press.

Det började tidigt. Redan 2007 blev det känt att USA och Saudiarabien hade börjat stödja al-Qaidagrupper i syfte att försvaga ”fiender” som Syriens regering.

Det är genom vapnen, pengarna, den militära träningen och tillskottet av jihadister från omvärlden som kriget i Syrien fått så fruktansvärda konsekvenser för folket. Det är också stödet utifrån som gjort att Islamiska staten och andra jihadistgrupper kunnat växa sig så starka.

Vilken rebellorganisation eller front av organisationer som för stunden varit den starkaste väpnade kraften i Syrien har varierat under konfliktens gång.

Bitvis har det skett sammanstötningar mellan olika grupper om krigsbyten och kontroll över områden. Men mot den syriska armén har den väststödda Fria syriska armén stridit sida vid sida med jihadistgrupper som Isis.

Under 2014 har Islamiska staten vunnit allt större inflytande över den spretiga floran av rebeller på syrisk mark. Flera rapporter vittnar om att grupper som av väst kallats ”moderata” anslutit sig till Isis och dess islamiska kalifat.

Ett Syrien styrt av en organisation sprungen ur al-Qaida är naturligtvis inget USA önskar. Men som krigförande part mot Assadregeringen har Isis och övriga jihadistgrupper gynnat imperialismens intressen.

USA:s hållning förändrades snabbt när Islamiska staten i juni gick på offensiven i Irak. Städer och byar erövrades med vapenmakt och pengar, men också genom allianser med andra irakiska grupper, i huvudsak sunnitiska krafter som är missnöjda med den shiitiska regeringen i Bagdad.

Att USA nu börjat bomba Isis har inget med humanism att göra. Det handlar snarare om att organisationen hotar de självstyrande kurdiska områdena i nordöstra Irak. De irakkurdiska ledarna har sedan början av 1990-talet varit USA:s men också Israels trognaste vänner i Irak.

Närheten till Iran och Turkiet gör området strategiskt viktigt. Där finns också stora olje-reserver som utvinns av västliga oljebolag. Ett av Obamas argument för insatsen är att den ska skydda amerikaner och amerikanska intressen i Irbil, den irakkurdiska huvudstaden.

Vad kommer denna utveckling att leda till?

Ja, det är uppenbart att det finns större, långsiktiga målsättningar än att sätta stopp för Isis fälttåg i Irak. Även om dagens irakiska ledarskap och politiska system är en skapelse av ockupationsmakten har det i Washington funnits ett missnöje med krigets resultat. Irak blev inte riktigt den lydstat USA önskade.

Med hotet från Islamiska staten, och Bagdadregeringens begäran om militär hjälp, öppnades en möjlighet för USA att åter stärka kontrollen över Irak och få fram irakiska ledare som är mindre trilsande än premiärminister Nuri al-Maliki.

Vad gäller Syrien fortsätter USA på vansinnesvägen. Nyligen beslutade kongressen att stödja ”moderata rebeller” med vapen och militärträning för 500 miljoner dollar. Det är ingen vågad gissning att det mesta av detta stöd i slutändan lär hamna hos Isis och andra extremister.

När USA vägrade bekämpa terrorism

Patrik Paulov

Proletären 21/8 2014

Utvecklingen i norra Irak har fått västvärlden att uppmärksamma Islamiska staten och dess terror. Men utvecklingen kunde ha gått en annan väg, om USA för fyra år sedan hade accepterat Syriens förslag om samarbete

Islamiska staten i Irak och Syrien, förkortat Isis eller IS, har blivit ökänd genom sin brutala offensiv i norra Irak. Dess krigare har gjort sig skyldiga till grova förbrytelser mot civilbefolkning. Många har dödats eller kidnappats, bland dem tusentals unga kvinnor. Tiotusentals har drivits på flykt. Vilket lett till att USA ännu en gång bombar irakisk mark.

Men den tragiska utvecklingen hade kunnat förhindras. Dokument som Wiki-leaks nyligen offentliggjort avslöjar att Syrien redan för fyra år sedan försökte få med USA i ett gemensamt arbete mot terrorismen i regionen.

Det var ett i februari 2010 som det hölls ett gemensamt möte mellan Syriens regering och företrädare för USA:s ambassad. Från den syriska sidan deltog bland andra vice utrikesminister Faisal al-Miqdad och general Ali Mamlouk. Bland de amerikanska företrädarna fanns Daniel Benjamin och Charles Hunter.

Det är Benjamins och Hunters hemligstämplade rapport från mötet som Wikileaks publicerat. Rapporten skickades till bland annat till Department of Homeland Security, CIA och flera ambassader.

På mötet diskuterades möjligheten till ett samarbete mellan länderna rörande säkerhet och underrättelseinformation.

USA:s representanter talade om faran med al-Qaidas och liknande extremistgruppers utbredning i Nordafrika och på arabiska halvön, och de framhöll nödvändigheten av att stoppa flödet av krigare till Irak.

De syriska representanterna framhöll Syriens långvariga kamp mot terroristgrupper inom landet, men också att man lyckats hindra hundratals utländska terrorister från att gå över gränsen till Irak. Ali Mamlouk påpekade att de som gripits kom från ett stort antal arabiska och muslimska länder. Saudiarabien är det enda land som specifikt nämns.

Faisal al-Miqdad slog fast Syrien inte kan göra detta själv. För att kunna stoppa tillströmningen av terrorister måste också USA, och de länderna som terroristerna kommer ifrån, arbeta tillsammans med Syrien.

Men de syriska representanterna ställde krav på ett samarbete på lika villkor samt att USA måste ta bort Syrien från listan över länder som stöder terrorism och därför drabbas av sanktioner.

Vad som hänt under de fyra och ett halvt år som gått sedan dess är väl känt. Istället för att göra gemensam sak med den syriska regeringen gjorde USA och dess vänner i arabvärlden det motsatta.

Att störta regeringen i Damaskus ansågs vara en viktigare uppgift än att bekämpa al-Qaidas utbredning. Under de följande åren ökade flödet av pengar, vapen och unga män till mer eller mindre extrema grupper i Syrien.

Priset för detta betalas nu av folken i Syrien och Irak.

Vi vill i sammanhanget åter poängtera att USA:s bombningar av Irak inte handlar om att göra en humanitär insats. Terror och folkdrivning används ofta för att legitimera imperialistiska krig.

Men bakom finns andra motiv. Som att skydda amerikanska oljebolag i norra Irak och stärka inflytandet över landet.

Vem köper olja från Isis?

Patrik Paulov

Proletären 21/8 2014

FN:s säkerhetsråd antog förra veckan resolution 2170 som sägs syfta till att förhindra stöd till, finansiering av och leveranser av vapen till Islamiska staten i Irak och Syrien (Isis) och Jabhat al-Nusra, som är al-Qaidas officiella gren i Syrien.

Syrien välkomnar resolutionen som efterlängtat. Bashar al-Jaafari, landets FN-ambassadör, sade under säkerhetsrådets möte att Syrien under de senaste åren lämnat in hundratals rapporter, bilder och namn angående förbrytelser begångna av nämnda terrororganisationer, men också av grupper som väst benämner som ”moderata”. Fram tills nu har FN fullständigt ignorerat Syriens rapporter.

Bashar al-Jaafari var samtidigt kritisk till att resolutionen begränsar sig till nämnda organisationer och att de länder som stött terrorn i Syrien inte pekas ut.

Han krävde också att få svar på vem som köper den olja som Isis transporterar ut från Syrien via Turkiet. Sedan förra året kontrollerar Isis staden Raqqa i östra Syrien. I området sker merparten av den syriska olje- och gasutvinningen.

Samma fråga kan ställas angående den irakiska oljan. Efter erövringen av Mosul och oljekällorna i området rapporteras Isis tjäna en miljon om dagen på oljeexport.

Hur är det möjligt att Isis, som alla säger sig vara emot, kan fortsätta håva in pengar?

Manifestation mot Isis i Stockholm

Murat Kuseyri

Proletären 21/8 2014

Kurdiska kvinnoföreningen Amara i Stockholm anordnade i förra veckan en manifestation utanför riksdagen för att uppmärksamma kvinnornas situation i Irak och Syrien och vädja om internationellt stöd.

Cirka 300 personer deltog i manifestationen. Några kvinnor var klädda svart och kedjade fast sina händer för att protestera mot Islamiska Statens brutalitet mot kvinnor i Shengal.

Ayse Göktepe från Kurdiska kvinnoföreningen Amara sa att Isis-terroristerna som sprider skräck bland Mellanösterns folk genom massaker och utrensningar fortsätter sina illdåd i Kobane i Syrien och i Mosul och Shengal i Irak.

Hon berättade hur Isis-banditer halshugger människor, fördriver folk från sina hem och våldtar kvinnor. Hon menade att Isis håller på att radera en tusenårig historia genom att bomba heliga byggnader, moskéer, kyrkor och kulturarv.

Riksdagsledamoten Amineh Kakabaveh (V) sa att Isis ockupation av staden Sinjar har försatt 200 000 jezidi-kurder på flykt. En humanitär katastrof är i sikte för flyktingarna som saknar vatten och mat.

Hon sa att Isis använder våldtäkt som krigföringsmetod och sedan säljer kvinnorna och barnen som slavar.

Göran Wahlén från Kommunistiska Partiet (K) höll ett uppskattat tal där han riktade skarp kritik mot USA:s mellanösternpolitik. Han kallade USA den värsta hycklaren och menade att USA:s agerande har lett till massmord på irakier och systematisk förstörelse av Irak. Han påminde också om att USA:s militär har dödat betydligt fler irakier än Isis har gjort.

Han sa att USA och dess allierade Turkiet, Saudiarabien och Qatar som med sitt stöd till Isis bär ansvaret för det som händer i Syrien och Irak.

Han kritiserade också Carl Bildt och UD för att de organiserade och finansierade ett oppositionsmöte i Sverige och diskuterade hur man ska få fram mer vapen till rebellerna.